

EDITURA CARTEA ROMÂNEASCĂ

cartea de proză

Editor: Călin Vlasie
Redactare: Cosmin Perța
Tehnoredactare: Stelian Bigan
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Ionuț Broștianu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MATEESCU, DANIELA CRISTINA

Povestiri din București / Dana Fodor Mateescu. - București :

Cartea Românească, 2017

ISBN 978-973-23-3202-3

821.135.1

EDITURA CARTEA ROMÂNEASCĂ

Copyright © Editura Paralela 45, 2017

Editura Cartea Românească este un imprint al Editurii Paralela 45

Calea Victoriei 133, sectorul 1, București

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.cartearomaneasca.ro | www.edituraparelela45.ro

Dana Fodor Mateescu

Povestiri din București

EDITURA CARTEA ROMÂNĂ

Gara din mine

Gara de Nord nu doarme niciodată. Ea suferă de insomnii superbe, sclipitoare, devastatoare. Zvâcnește ca o iapă nărăvașă, încordată și îndrăgostită, așteptând.

Trenurile sunt copiii. Pleacă, se întorc, stau un timp la sânul ei de mamă, apoi iar pleacă departe.

Eu am crescut odată cu ea. Vreo 40 de ani am trăit-o și m-a trăit, am respirat-o și m-a respirat. Locuiam în apropiere și noaptea, din pătucul meu, îi auzeam locomotivele cum țipă. Când eram mică, o asemănam cu o biserică mare, vie, aurie privită de jos, de la nivelul meu. Zgomotele ei aveau un ecou ciudat, iar cântecul, care se auzea din când în când la megafoane, mă făcea să fiu veselă mereu.

Azi o simt altfel. Murdară, plânsă, cu unghiile netăiate, stingeră, cotropită, bolnavă, pișată pe fuste...

Oamenii se plimbă prin ea ca furnicile, odată cu mirosurile care-i inundă din toate părțile. Pulpe de pui și aripioare de la KFC, plăcinte cu mere, ștrudel cu brânză, pizza, covrigi cu mac, aurolac înțepător, fum de țigară ieftină.

Călătorii vorbesc multe, oftează ardeleneste, ungurește, în perfect simplu sau moldovenește, beau cafele de 1 leu de la automate, mestecă pateuri cu brânză dubioasă ori scuiță, vitejește, coji de semințe.

Gara ațipește, din când în când, toropită de căldură vara și amorțită de frig iarna. E gara mea și o iubesc.

Pe mine mă atrage mereu și, când nu pot să merg pe câmp sau prin centrul Bucureștilor, mă opresc direct la ea și-i priivesc oamenii.

Bate un vânticel șmecher, târând după el, cine știe de unde, o aromă de tei. Mi-am luat o cafea de la automat și, bineînțeles, am uitat să-mi pun zahăr. E amară ca fierea. Prin fața mea trece un șuvoi cald de suflete. Boschetari ruși de lume, călători grăbiți, înceți, triști, nepăsători, săraci, mai puțin săraci, supraponderali majoritatea, cărunți, chelioși, blonzi, bruneți, cu negi, cu ochelari, cucoane parfumate, cu sprâncene pictate-tatuat și strâmbe, cu taioare și încălțate cu pantofi luați de la NIRO, cu tocuri înalte, femei de la țară, în șlapi, bărbați care duhnesc a alcool și-a ceapă, copii care plâng de sete sau de oboseală.

Linia 11. În față, tocmai a oprit trenul de Slobozia. Pe peron, pe scaune, o familie de amărâți așteaptă ceva. Sau pe cineva? Sunt binedispuși cu toții, de zici c-au câștigat la LOTO. Afară de un băiețel, de vreo opt ani, care doarme un somn cumplit, cu capul dat pe spate și gura deschisă. Parcă ar fi săpat tranșee cu scobitoarea.

O fetiță de nici doi ani aleargă după o mingiuță albastră, cam cât o mandarină. Cade, se ridică, iar fuge, iar cade. Mingiuța ajunge sub tren. Mi se strânge inima și sar de pe scaunul meu, care se hâțână. Fetița nu pățește nimic, pentru că un tip din gașca lor sare și i-o aduce. Fetița e fericită și începe să morfolească mingiuca-ntre dinți. Dintr-un cărucior se dă jos un alt copilăș; e și mai mic. E desculț. Îi văd tălpițele de păpușă. N-are un an, pentru că merge de-a bușilea. Prin gară! Printre picioarele călătorilor, pe sub scaunele de pe peron. A găsit ceva bun (așa crede el, săracul!), îl ia în mână și-l duce la guriță. E un chiștoc de țigară. Piticului nu-i place, n-are un gust bun. Îl aruncă și pleacă mai departe, în explorare. Se bagă pe sub scaune acum. Iar a găsit ceva. O fi o piatră? Nu. E o linguriță din plastic. Îi cresc dinții și-l mănâncă gingiile, precis. E nervos. Ia lingurița și-o ronțăie mulțumit. Cineva își aduce aminte și de el.

Arome de București

Câteodată, când anotimpurile se schimbă între ele și aromele orașului, care mă ține în brațe de atâția ani, își întetesc puterea, în anumite colțuri ale Bucureștiului, simt cu tot omul din mine mirosurile copilăriei pentru câteva zeci de secunde... În părul meu, în buze și pielea de pe tâmple. Aromele bune se contopesc, intră una în alta, fac dragoste, se sărută și se țin de mână ca la jocul *Țara, Țară, vrem ostași!*

Senzații olfactive? Până la urmă e vorba de chimie. Dar n-am uitat niciodată cum mirosea copilăria mea. Și parfumurile astea stranii și bogate se țin după mine, de atunci. Imaginea tatei, duminica, după ce se bărbiera și își dădea cu lavandă ieftină, țigările lui, *Carpați* fără filtru, ziarul *Informația*, cafeaua mamei, cu caimac, orezul cu lapte și scorțișoară, pivnița cea înfricoșătoare, podul ademenitor și plin de surprize pentru o puștoaică de 5 ani, coliva făcută de mamaia, părul auriu al fratelui meu, mirosul de prăjeală din bucătăria plină de oale și tigăi, apoi liliacul de pe strada Petru Maior, salcâmi, petuniile, regina nopții, mușcatele, mățele, 7 la număr, Ciucurel, cățelul meu negru cu alb, călcat de-o mașină și îngropat de tataia Săndulescu sub un vișin, gardul din lemn pe care-l săream de fiecare dată când eram pedepsită, smoala de pe casă, în august, moale ca o placintă, cimitirul Evreiesc de pe Bulevardul Mihalache, cu pietrele lui calde, aromele funerare și

trandafirii parfumați care ne chemau să-i furăm, ca apoi să ne pedepsească înțepându-ne...

Bucureștiul meu pictat, încrezut ca un păun, schizofrenic, dar genial, frumos și încă tânăr, își etalează mirosurile, ca un fotomodel țoalele, pe podiumurile prezentărilor de modă. Se îmbracă în arome, dulci, iuți, grele, uitate, excitante, enervante, oribile, plăcute și neașteptate, apoi se dezbracă la pielea goală și își aruncă totul de pe el. Bucureștiul din sufletul meu e imprevizibil. Acum pute ca un om al străzii care a băut țuică din ștrampi murați și pufoaică, ca apoi să miroasă a floare de tei, a speranță și a var proaspăt abia dat pe coaja copacilor.

Dar mirosurile se și aud clar cum alergă spre mine, cu brațele întinse. Din partea dreaptă, furisându-se ca o mătă hoată, coboară o boare de frezie, fină și năucitoare în același timp, îmi mângâie obrazii, buzele întredeschise a vorbă, se duce pe după gât, da-da, acolo, la ureche, apoi dispare topită în damful de carburant ars... Daaaa. mirosul Bucureștiului meu din anii 70. Mama era ca o batistă curată, proaspăt călcată cu fierul încins. Ea niciodată nu se parfuma, nu se farda, dar cam la două săptămâni mergeam împreună la coafor. Venea o tanti îmbăcată în alb, de care îmi era frică, o pune pe mama sub o cască ciudată, care huruia, și așteptam. Înăuntru mirosea înțepător, apăsător și frumos, a zeci de parfumuri. Era inconștient de frumoasă și de naivă, mama. Când mă lua în brațe (ce bine era sus!), mă încălzea cu obrazii ei dobrogeni, ca niște plăcintele sărate și bune la gust.

Mergeam cu ea în Piața Matache, aveam 3-4 ani, și eram turbată să ajungem și pe pasarela Basarab, cea veche. Nu pot să-mi explic de ce aveam pasiunea asta teribilă pentru poduri. (Încă mi-a rămas, cum văd unul, cum îmi fac de lucru pe lângă sau pe el!). Îmi era și teamă, pentru că din loc în loc lipseau scândurile pe unde călcam și se vedea totul, golul, distanța, liniile de tren lucitoare, moartea, dar simțeam și-un avânt curajos, revoluționar-copilăresc, pentru că eram sus. „Să nu calci acolo, că ai să cazi!”, îmi zicea mama, și parcă era Albă-ca-Zăpada cu o bentiță roșie pe cap.

Cuprins

Gara din mine / 5
Dulăul / 9
Fratele mai mic / 13
Scrisoare către Luke Skywalker / 16
La spălat de lebăr pe vremea lui Ceaușescu / 19
O fustă mai găsești, dar un prieten greu / 23
Amintiri din Epoca-mi de Aur / 29
Marea descălțare / 34
Amor de cocalar / 37
Mireasa cheală / 41
Povestea unei sute de lei / 45
Băiatul care muta
Casiopeia cu degetul / 49
Mic tratat de alungat mitocanii / 53
Povești cu păianjeni încălțați, o fetiță „cuminte” și un război
de țesut rupt în bucăți / 58
Iubire de cartier / 65
Strania poveste a familiei Flatulescu / 70
Tristețea agentului contemporan (de pază) / 76
Orașul de pe geantă / 82
Rapandula / 85
Maica mare – poveste din Bucureștiul de altădată / 88
Arome din anii 70... / 91
Am București pe toată talpa / 95

Românu-i frate cu sămânța /	97
Străzile din mine... /	100
Sonata /	103
Baloanele /	107
Albinele din suflet /	112
Arome de București /	116
Tristețea casierei de la hipermarket /	121

EDITURA CARTEA ROMÂNEASCĂ